

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. I. Excellentia officij Confessariorum, & quæ opera miſericordiæ illud
obeundo exerçant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

TRACTATVS QVINTVS
DE PERFECTIONE CON-
FESSARIORVM IN SVIS MI-
NISTERIIS.

CAPVT I.

EXCELLENTIA OFFICII CONFESSARIORVM,
Et qua opera misericordia illud obeundo exercent.

ACTVRI DE QVATVOR ECCLESIASTICIS MI-
NISTERIIS, INITIVM SV MEMVS ab officio Con-
fessariorū: tum quod sit proprium Sacerdotum, de quo-
rum ministeriis haecenus egimus; tum quod latissime
patet, sitque ita necessarium in Ecclesia, atque est ipsum
Pœnitentię Sacramentum. Cuius partes & actus cedunt
in vtilitatem Pœnitentium, cum quibus tantam habet
hoc munus connexionem: vt quemadmodum quæcunque de eis dicta
sunt in primo Tom. in tractatu de Cōfessione iuuant ipsos Cōfessarios, ita
quæ hic dicentur pro ipsis Confessariis, multum iuuerint pœnitentes ad
suum munus exequendum. Munus igitur Confessariorū tantas in se con-
tinet excellentias, vt solus ipse Dominus possit eas æstimare, ac declara-
re: qui illud in noua sua lege Evangelica instituit, & adstrinxit Sacramen-
to Ordinis, & non cuius eius gradus, sed tantum Sacerdotali: & in vtraque
re, excedit reliqua officia Doctorum, Prædicatorum, & Prælatorum: quæ
non sunt adeo propria legis Evangelicæ, quin etiam eluxerint ante illam;
neque ita sunt Sacerdotio annexa, excepto eo, quod est Episcoporum pro-
prium, quorum consecratio est pars ipsius Sacramenti. Ex quo prouenit
quod licet Dominus noster ad ea exercenda gratiam suam communique-
liberaliter: non tamen constituta sit specialis gratia iustificans, & sanctifi-
cans, quæ eis detur ex opere operato, vt Theologi loquuntur. At officium
Confessarij, cum ei datur potestas absoluendi à peccatis, datur specialis
hæc gratia per verba illa iucundissima; quæ dixit Saluator Iuis Apostolis

a Ioan. 20.
2. 2.

post suam Resurrectionem, cum eos creatit Confessarios, & in remissionem sacramentum Confessionis dicens: *accipite Spiritum sanctum: quorum remissis peccata remittuntur eis*: In quibus verbis influuntur maxime in eius officij excellentia. Cuius rei indicium est, quod cum eo detur persona Spiritus Sancti, eiusque gratia & charitas in magna abundantia. Neque est indicium exiguae excellentiae: quod cum in Sacramento Ordinis detur Spiritus Sanctus ad consecrandum Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, & ad remittenda peccata: huius tamen doni non fiat mentio, cum datur prima potestas; sed cum haec secunda exprimitur. ut ex hoc intelligatur insignis sanctitas, quae ad opus adeo excelsum requiritur: eod quod sit proprium Spiritus Sancti opus peccata remittere, in cuius nomine remissio fit: & quia per ipsam absolutionem communicatur Spirit. Sanctus: cuius est, ut Confessarius eundem Spiritum Sanctum in se habeat, quem alibi est daturus. Et quemadmodum Diuinus hic spiritus septem habet dona, quibus excellentias suas manifestat: ita largitur Confessariis septem pre eminentias & priuilegia in eo officio, quae magni sunt valoris & solam omnibus.

I

P R I M V M: quis non obstupescat potestatem adeo gloriosam, quae est peccata dimittere? Potestas haec propria est solius Dei: eod quod peccata sint iniuria in maiestatem eius infinitam; adeoque graues, ut nulla sit potestas ad eas remittendas, nisi ipsemet Dominus, in quem sunt, eas remittat. Ac propterea Saluatoris nostri hostes, qui eum purum hominem reputabant, iudicabant blasphemare, cum dicebat Paralytico: *dimittantur tibi peccata tua*. Tanta fuit tamen eius liberalitas & magnificentia, ut eandem potestatem voluerit suis sacerdotibus ita communicare, ut ipsius nomine & autoritate ipsi ea dimitterent: non rogantes Deum, ut ipse dimittat, neque dicentes: Christus te absoluit, sed magna cura autoritate dicentes: ego te absoluo. Quod si quis incredulus dixerit: potestare ad honorem Dei, quod soli ipsi haec potestas deferatur ac referatur: inferri vero iniuriam eidem, si alteri communicetur. Respondet S. Ambrosius: multo maiori ignominia Deum affici a negare, quod ipse palam dixit: & volente potestatem eius coarctare: ita ut idem facere non possit per alium: Cum igitur ipse dixerit: *accipite Spiritum Sanctum: quorum remissis peccata remittuntur eis*. Graui eum afficit iniuria, qui id negat. Et qui haec potestatem Apostolis & Sacerdotibus denegat: etiam eisdem autem Spiritum Sanctum, datum ipsis, ut ea potestate uterentur. *Munus enim Spiritus Sancti est officium Sacerdotis*. quod potest ipse concedere: nam, e quod apud homines impossibile est, apud Deum est possibile. Impossibile videbatur Naaman Syro, ut mundaretur a lepra si lauaret in Iordane ex mandato Eliae Prophetae: cum tamen ille Elisaeo paruisset, expertus est id esse possibile.

b Marc. 2. 5.
Luca 5. 20.

Lib. 1. de Peccatis, c. 18.

lib. 2. c. 2.

c Marc. 15. 20.
d 4. Reg. 5. 11

bile; & Prophetam potuisse iubere vt lauaret, & mundaretur. Magna est nostrorum Sacerdotum gloria: quod eos CHRISTVS ad tantam excellentiam exaltauerit; vt (quod ait SANCTVS GREGORIVS) gerant Dei vices in terra, eius que nomine peccata dimittant. Nam per talem potestatem dat etiam eis speciale pignus, quod ipsis etiam propria demittet: quibus dat potestatem aliena dimittendi. Et hoc (ait) significare voluit Dominus noster, dicens illa verba Apostolis die resurrectionis, cum dolerent & pudore suffunderetur quod ipsum Saluatorem tempore Passionis deseruissent. *Sic, sic eos à Deo decebat erigi, qui tantum pro Deo conseruauerant humiliari, & qui Dei iudicium propter sua peccata timebant facti sunt iudices ad absoluendum, & condemnandum alios.*

ET hæc est excelsa alia Confessariorum excellentia. Cum enim essent varij modi remittendi peccata: nobilissimum & maximæ authoritatis illis contulit Christus, faciens eos peccatorum iudices; & affigans eis tribunal quoddam in terra ad eò gloriosum: vt eorum sententia rata sit in cælo, atque vlla appellatione ab ipsorum Tribunali ad aliud tribunal: eò quod illorum sit supremum. Nam e quod donant (ait Apstolus) in persona Christi donant. Thronus Regius, (ait S. Chrylostomus) et si aurea tela gemis que pretiosus sit exornatus, non habet potestatem iudicandi nisi de rebus terrenis: at Sacerdoti constituit Deus thronum in cælo, cum authoritate de rebus cælestibus iudicandi. Quid cum hoc honore conferri potest? A terra iudicandi principalem authoritatem sumit cælum. Nam iudex sedet in terra; Dominus sequitur seruum; & quidquid hic in inferioribus iudicat, hoc ille in supernis comprobatur. Et S. Hieronymus ait. quodammodo ante iudicij diem iudicant. Et quod ipsi hic iudicauerint in suo Tribunali, approbabitur in vltimo iudicio. Et S. Augustinus: eadem, inquit, visione refert S. Ioannes in Apocalypsi vtrumque iudicium, & quod iudices in suis sedibus iudicant ex his, que scripta sunt in libris. Idem enim quod Confessarij hic iudicauerint, iudicabunt Assessores iudicij extremi. Et quid (ait S. Bernardus) potentius est Sancto Petro: cuius sententia præcedit sententiam cæli. Non enim penitenti attulit remittit Deus peccata prius, quam Confessarij verba profert & sententiam absolutionis. Quamuis, cum omnia à Deo præcipue procedant, ipse sit in omnibus primus & præcipuus.

Hoc ipsum adhuc melius intelligitur ex tertia Confessariorum excellentia, qua sunt Ianitores, aut clauigeri cæli: habent enim in manibus suis g. clauis illas quas Saluator promissit Sancto Petro; & per eum (vt ait Sanctus Augustinus) eas tradidit Ecclesiæ & reliquis Sacerdotibus. Clavis, inquit, est potestas, qua iudex Ecclesiasticus dignos admittere valet ad Regnũ cælorũ & repellere indignos: his enim clauibus

Hom. 26 in
Euangelia.

2
Tria, s. f. 14.
c. 6. de Sacr.
Poenit.

1. Cor. 3. 10
Hemil. 5 de
verb. Isaia
vidi Dom.

Epist. 1. ad
Heliodorũ.

lib. 9 de Civ
9.

f. Apocal.
20. 21.

Serm. 1. de
Sanctis Pet.
& Paulo.

Ioan. 22. in
Extra quia
quorundã
de verbo s. f.
gnif.

3
Matt. 6. 19
Tract. 50. in
Ioan.

per absolutionem aperiunt Sacerdotes portas caeli peenitentibus: quibus propter eorum peccata erant occlusae. Vocantur autem clauis: quia sunt dicitur, & vocari solent scientiae, ac potestatis: eod quod vtraque sit iudicium necessaria. Altera vtuntur ad examinandam, & cognoscendam causam, de qua sententia est ferenda, & ad aperiendam portam cordis humani, quae solet esse fortiter occlusa, ad aperiendam veritatem. Quamuis enim poenitentes sponte sua cor suum aperiunt, suasque culpas fateantur: Confessarius tamen potestatem habet eos examinandi, & interrogandi qui cogit opus est, quod ipsi non exprimunt; & ipsi tenentur id manifestare. Etenim hunc sensum ait S. Ambrosius: *Clavis dicenda est qua peccatorum corda reuerantur, mentis secreta panduntur, & quicquid intrinsecus clausum tenentur palam rationabili manifestatione producit. clavis (inquam) est, quae, & conscientiam ad confessionem peccati aperit, & gratiam ad aeternitatem mysteriorum includit.*

*Serm. 66.
D. August.
Serm. 27 de
Sanctis.*

Altera clavis est potestatis, ad proferendam sententiam absolutionis & aperiendos Diuinae misericordiae thesauros, eorumque partem largiendi poenitenti, communicando ei gratiam & charitatem, donaque Spiritus Sancti; & virtutes infusas quae illa comitantur: & sicetiam aperientur Paradisi portas, vt suo tempore ad eum perueniat, modo perseueret. Quia igitur maior honor esse potest: quam tales clauis, & ad effectus adeo excellos, in manibus tenere? Non negamus summum Pontificem, S. Petri successorem easdem habere cum summa potestate ad omnia quae pertinent ad Ecclesiae gubernationem; & Episcopos ad alios effectus ad suam iurisdictionem pertinentes: at Confessarii easdem habent ad effectus qui nobis magis conducunt; quia remouent supremum omnium malorum, quod est peccatum; largiuntur vero supremum bonorum quod est caelum. Sit tamen in mundo sit clauem inauratam gestare, & esse Regum Cubicularios: quanto erit maior gloria has inauratas clauis habere, quas ipsemet CHRISTVS Seruator noster secum habuit, & de quibus multum gloriabatur? quia (vt ait SANCTVS IOANNES) *ipse aperit, & nemo claudit; claudit, & nemo aperit.* Nam (vt S. Ambrosius ait) *vult Dominus plurimum posse discipulos suos; vult a seruis suis ea fieri in nomine suo, quae faciebat ipse positus in terris.*

*g. Apoc. 2. 7.
Isai. 22. 21.
lib. 1. de P. c. 7.*

4

HINC oritur quarta excellentia Confessariorum, quod sint Spirituales animarum medici, quas restitunt sanitati ab horridis morbis culpae & passionum, quibus vehementer affliguntur: idque modo quodam adeo excellenti, qualis nunquam in mundo fuit. Sacerdotibus antiquae Legis (ait S. Chrysostomus, nec quidem concessum erat vt vel corpus lepram purgarent: sed solum potestas iudicandi, an quis lepra infectus esset, aut etiam ab ea mundatus. & similiter nullum poterant peccatum di-

mittere

mittere; sed solum Sacrificia offerre pro ijs, qui cupiebant sibi à Deo illa remitti. Nostri autem Sacerdotes & Confessarij potestatem habent in animæ lepras, non ad iudicandum quod sint mundatæ; sed ad eas verè mundandas. Promissio enim illa Saluatoris: *quorum remisistis peccata, remittuntur eis*: intelligenda est cum omni plenitudine, quam ipsa verba sonant, ad remittendas scilicet ipsas culpas, & pœnas æternas inferni; imò & temporales purgatorij. Si igitur Sacerdotium antiquum, (ait hic Sanctus) cum tam parum posset, tanti fiebat: quantò gloriosius nostrum Sacerdotium erit, & pluris æstimandum: cum possit tam multa, id quæ ad eò suauiter? Nam unico tantum verbo sanitatem restituit; & vox illa: *absoluit*: ita penetrat animæ interiora; vt gratiam illi communicet, quæ sanitati restituatur. h. *Sacerdotes & Leuita antiqui transibant prope hominem vulneratum qui incidit in latrones, illum quæ in suis vulneribus deserebant, non adhibitis efficacibus contra ea remedijs: quia lex illa talia remedia non habebat.*

At nostri sacerdotes sunt veri medici, sicut pius ille Samaritanus; qui animæ vulnera alligant, & adhibentes oleum & vinum eam curant: adhibitis scilicet Sacramentis & remedijs valde efficacibus ad sanitatem perfectè restituendam. Sunt etiam sicut stabularius siue domus hospes in ipsa scilicet Ecclesia, quibus Saluator noster, per Samaritanum significatus, curam commisit infirmi, tribuens eis *duos denarios*, duas scilicet potestates necessarias ad remittenda peccata, alteram Ordinis, alteram iurisdictionis. illa datur eis, cum consecrantur Sacerdotes; hæc plenè conceditur, cum Superiores aut Pastores constituuntur aliquorum penitentium, qui in foro cōscientiæ sint ipsis subiecti. Et hæc est quinta illorum excellentia, quod sint ouium Christi Pastores: attendentes singulari quodam modo ad eas pascendas pastu vitæ æternæ; ad curandas à scabie, quæ sunt infectæ; & gubernandas ac dirigendas in ijs, quæ agere debent. Et quoniam Dominus noster gratiam suam & sufficientem facultatem dat omnibus, vt recto officio suo fungantur: ideo hæc potestates vocantur denarij: quibus & pastus & medicamenta, esca quæ necessaria pro infirmis comparantur. Prima enim potestate possunt corpus Christi consecrare, quod est animarum antidotum; eadem verò simul cum secunda potestatem habent iudicandi, sanandi & gubernandi sibi subiectos. HABENT etiam potestatem aliam valde excellentem cum clauē scientiæ; sunt enim Magistri Penitentium, quos docent ac dirigunt in via ad cælum: licet alio modo & magis vtili, quàm reliqui Doctores, & Prædicatores. Hi enim sunt Magistri multorum discipulorum simul: ac propterea non possunt ita in particulari docere, quod spectat ad singulos: Confessarij autem sunt Magistri cuiusvis penitentis seorsim docentes, quod singulis expedit Ec-

h. L. 10. 31

5

6

V u 3 quod

quod nouerunt in particulari eius necessitates ignorantias & errores, quibus tenentur circa FIDEM aut mores, aut negotia quae agunt.

i Mat. 13. 4.
Luc. 8. 4.

PRAEDICATORES quidem excitare solent leporé, perimoues corda peccatorum: confessarij autem eum insequuntur, & comprehendunt: mactantes in eis peccatum, ut CHRISTO uiuant. Praedicatorum sunt quasi *seminatores* sementem in varias terras proijcientes: ex quatuor partibus tres interdum pereunt: at CONFESSARIJ sicut metesores metentes spiritualementem messem, quam DEVS ad ipsorum pedes adducit. Quamuis & ipsi sint *seminatores* Sanctorum consiliorum ac monitorum: quae quod incidant in terram per contritionem iam cultam, ac doloris lacrymis irrigatam, solent copiosiores fructus proferre.

7

QUAM OBREM iure optimo eisdem cōpetit excellētia illa, quam Spirituales poenitentium patres. Si enim censetur eorum Pater, qui eos per baptismum in esse gratiae generat: cur non erit etiam pater, qui ipsos reuocatur per poenitentiam, & restituit ad vitam, quam iam perdididerant? Si Praedicatorum censentur patres, eò quod sua praedicatione animas conuertant: potiori iure censentur Confessarij patres, qui illorum confessionem perficiunt, iustificantes eos per poenitentiam, & nutriendos sicut nutricum lacte bonorum consiliorum, quae illis praebent. Ex quibus colligere licet: Confessarium hoc vno officio complecti septem valde excellentia: simul enim est IVDEX, MEDICVS, MAGISTER, PASTOR, PATER, COLLI IANITOR, & MINISTER ac INSTRUMENTVM DEI ad redemptionem & salutem animarum: quod est omnium officiorum supremum. O munus felicissimum, septem his excellentijs quasi septem preciosissimis gemmis inestimabilis pretij exornatum! o excellēs ministerium septem his admirandis splendoris oculis illustratum, ad praestandam lucem & misericordiam gratiae peccatoribus huius exilij! Si beati censentur misericordes, quoniam ipsi à Deo misericordiam consequentur infinitam: cur non beati praedicemus bonos Confessarios, quorum munus est septem Spirituum misericordiae opera, quae sunt excellentiora corporalibus excellentijs exercere? ipsi enim dum Confessiones excipiunt, bonum poenitentibus ignorantibus consilium praebent; errantes corrigunt; reprehendunt; & castigant tali charitate indigente; remittunt iniurias Deo illatas, quas proprias reputant; sustinent patienter multas molestias officij sui, Deumque pro suis poenitentibus orant.

S E D quid de septem corporalibus misericordiae operibus dicemus?

mus, si Spiritum in eis latentem inspiciamus? nam CONFESSARI
 tanquam MEDICI visitant egrotos; cibant pane Sacramentorum ani-
 mas sitientes; easque sitientes pia & sancta Doctrina potant; nudas in-
 duunt veste charitatis, captiuas redimunt educentes eas à Dæmonis ty-
 rannide; soluunt vinculis detentas, dissolutis vinculis & catenis peccato-
 rum earum: hospicio excipiunt peregrinas, protectione & cura, quã sus-
 cipiunt earum; sepe iungunt de sanctas, peccato iam mortuas, vt sint abscõ-
 ditæ in Deo & Christo per donum orationis, & contemplationis: quod
 est iustorum sepulchrum.

QVI igitur adeo est liberalis in misericordiæ operibus erga pro-
 ximos: quæ bona non obtinebit à nostro liberalissimo, & infinitè
 misericordi Domino? Qui promisit fore se misericordem in misericor-
 des, & liberalem in liberales; & *k qua mensura nos mensi fuerimus* fratribus
 nostris, *issum nobis remen surum?* ò millies felix officium, fons tot tamque
 præclarorum operum! quid de te dicam? nisi quod sis quasi *granum sina-*
napis, cui Saluator noster dixit *esse simile regnum celorum*; nam cū sit *minimum*
omnibus seminibus, crescit & fit arbor, ita vt volucres celi veniant, & habitent
in ramis eius! ita & tu in specie quidè minimū videris omnium ministeriorū,
 quæ sunt magis speciosa, & splendida: qualia sunt Magistrorum, Prædica-
 torū, ac Prælatorū: in ipsa tamen tua paruitate latet ingens valde virtus: nā
 superbi & magnates huius mundi se tuis pedibus subiiciunt: tu verò caput
 tuum erigis super omnes: omnes ad ramos tuos aduolant: vt in eis qui-
 escant; quibus tuis operibus solatium ac leuamen præbes. Veniunt, vt
 tuorum foliorum, hoc est verborum tuorum salutem quarant: quibus
 eos facis voti compotes. ò Sacra Confessoriorum potestas! quis stupen-
 da, tua magnalia recensere poterit? Tu instar es in *virge Moysis qua diuidi-*
tur mare rubrum, in quo Aegyptij omnes, hoc est peccata submerguntur,
 & euanescent: peccatores autem sine vllò periculo, & siccis pedibus ad
 promissionis æternæ terram perueniunt. Tu n̄ *percutis duram cordis hu-*
mani petram; efficitque vt ex eo fluat fons aquæ viuæ salientis in vitam
 æternam. Tu es *o aurea virga Regis cælestis*, multo speciosior, glorio-
 siorque, quam fuerit illa *Regis Assæri*, qua tangit peccatores ad ipsius præ-
 sentiam accedentes, in *signum benignitatis & clementiæ*; eruitque eos à
 morte culpæ, & æternæ pœnæ. Efficacior es ac potentior quàm fuerit *p-*
uaculus Elisæ, hic enim non potuit infantè defunctum ad vitam reuocare:
 Tu verò vitam peccatori mortuo tribuis: & si millies Spiritualem gratiæ
 vitam amittat: toties poteris illam reparare ac restituere, si velit peni-
 tentiam agere,

k Matt. 7. 2
Luc. 6. 28.

l Mat. 13. 31.

m Exodi
14. 16.

n c 17. 6.

o Ester 4. 11

p+ Reg. 4. 31

Tomo 1.
Tract 3.

Trid. Sef. 4
c. 6. & Can.
10.

vid. Suarez
Tomo 4 in
3. p. Disp. 16

HÆ sunt pars aliqua excellentiarum sacri officij Confessoriorum, præter alias multas allatas dum egimus de Sacramento Confessionis, cuius illi sunt Ministri; & præter eas, quas diximus superius de Sacerdotibus ad quos solos & ad nullos alios munus hoc pertinet. Idem enim signum innotuit, quod characterem perpetuum appellant, nec deleri vnquam potest. Est potestas ad vtrumque officium, consecrandi scilicet & absoluenti. Et quemadmodum nõ potest prima deleri; sic nec secunda: licet hæc requirat iurisdictionem ad suum opus præstandum, quæ & dari illis potest, & auferri ab Ecclesia.

CAPVT II.

*QVOMODO CONFESSARII MVNVS SIT AC-
ceptandum, & qui tituli causæque illud cum alacritate
exequendi præcipuè à Parochis, & Religio-
sis ad id destinatis.*

MNES IN PROXIMO CAPITE INSINUATA excellentiæ officij Confessoriorum sunt tituli quidam, & nomina, propter quæ tenentur valde gratos se habere Domino nostro, ob insigne beneficium sibi ab ipso ipforum meritis collatum in excelsa hac dignitate: ad quod etiam meritò iuuare debent omnes fideles, eodem nomine. Si enim benè res perpendatur, non sunt hominum modi excellentiæ Confessorijs propter seipfos collata, sed propter nos. Cuius apertum signum est, quòd Confessarius non possit seipsum à suis peccatis absolvere: nec suis clauibus cælum sibi aperire; neque esse potest iudex, aut medicus sui ipsius: sed in his omnibus subijcere se debet alteri Confessario, à quo hoc bonum accipiat. Ipse tamen ex officio habet, vt absolueri possit, iudicare, & curare reliquos, & cæli portas eis pandere, & gratiã sanctificare. Cùm igitur tanta bona ab eis accipiamus; æquũ est, valde gratos nos esse Domino, qui tantam eis dignitatem in commodum nostrum largitus est; & simul eos diligere, magni facere, & honorare pro meritis dignitatis, quam habent, ob septem titulos in ipsa contentos. Si iubet Deus a honorare Parentes carnales, & b senes & iudices populi ac c medijs & corporales propter necessitatẽ, quã illorum operã indigemus: quanto magis volet, vt honorem iis deferamus, quos ipse tanto afficit honore: vt Angeli ipsi sanctam quandam habere possint æmulationem ob talem honorem hominibus collatum? illis enim, et si sunt hominum custodes constituti: non tamen data est potestas remittendi eorum peccata, sicut Confessariis. Ac propterea S. Chrysostomus ait: eũ qui hoc officium con-

a Exo. 2. 12

b Lenu. 19.

32.

c Eccl. 3. 1.